

Prima femeie inginer silvic din lume; Prima româncă intrată în Guinness Book.

Într-o zi de joi, 11 mai, a anului 1914, a venit pe lume Aurora, cel de-al șaselea copil și ultimul, în casa familiei de învățători, Maria și Chiriac Dragomir. Era anul declanșării Primului Război Mondial, care nu după mult timp a afectat distrugător și comuna Oituz, unde-și duceau liniștiți viața, familia Dragomir.

Tatăl Chiriac, a fost încorporat și a participat la luptele din defileul Oituzului, unde armata română, în frunte cu generalul Eremia Grigorescu, a luptat eroic, având simțul patriotic, deviza "Pe aici nu se trece", dar satele au fost distruse.

Mama cu cei cinci copii, a fost nevoită să se refugieze, dar a dat dovadă de o adevărată vitejie, înfruntând toate greutățile, cu blândețe și multă răbdare. A reușit să le asigure copiilor o viață cât de cât normală, chiar dacă refugiul i-a plimbat prin mai multe localități. Când au ajuns la Onești, unde au poposit mai îndelung, băieții plecau uneori cu bicicleta la Oituz pentru a-și vedea tatăl, care revenise acasă după retragerea armatelor germane de ocupație. Odată au luat-o și pe surioara lor Aurora, dar când au ajuns aici, curtea și casa părintească erau distruse, dar a fost salvat un vișin.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Independența prin Cultură

Atât, totul era distrus.

Cu dăruire și muncă istovitoare, după război, au reușit să reconstruiască din ruine casa și școala de băieți, pe fațada căreia învățătorul Chiriac Dragomir, a reamplasat vechea placă de marmură, salvată ca prin minune de la bombardamente, deoarece fusese păstrată și scrierea în relief: "Voiesce și vei putea/ Luminează-te și vei fi".

În noua ambianță, Aurora a crescut împreună cu frații mai mari, în imediata apropiere a unei păduri, urmând cele patru clase primare. Avea vârsta de 10 ani când a fost organizată o excursie, care avea ca scop completarea cunoștințelor despre natură și despre eroii neamului. Excursia era organizată chiar de tatăl său și participau mai mulți copii din Oituz.

Pentru a se odihni, au făcut un scurt popas într-o poieniță, aflată chiar în mijlocul pădurii, unde priveliștea și murmurul copacilor din jur, au impresionat-o profund. A fost atât de impresionată de

frumusețea ce o înconjură, încât sufletul său de copil, a început să viseze la viața de adult când va lucra în pădure și pentru pădure (din mărturisirile ei de mai târziu). A început astfel să încolțească o dorință de a se putea transforma în băiat, rugându- se astfel lui Dumnezeu să-i îplinească visul. Pentru împlinirea lui, a început să joace fotbal cu băieții, să meargă cu bicicleta și să călătorească cu fața spre coada calului sau chiar pe spinarea lui, căci îl considera ca unul din cei mai bun prieteni.

După terminarea școlii primare de patru clase, tatăl său o aduce la Școala Centrală de Fete din București, pe care o termină cu succes, iar părinții o roagă să meargă la Facultatea de Medicină. Pentru a nu-i dezamăgi, se prezintă la examenul de admitere și reușește cu brio. La Facultatea de Silvicultură, care făcea parte din Politehnică, nu se dăduse examen, așa că s-a înscris și aici, fiindu-i alături și fratele său Ionel, inginer silvic. S-a prezentat și aici la examenul de admitere, dar rezultatele se comunicau abia după o lună de zile.

Ca urmare, începe cursurile de la Medicină, dar nu se simțea atrasă de materiile respective și nu-i plăceau sub nici o formă. A trecut și pe la Politehnică, unde se dăduseră rezultatele. Ce surpriză, ce bucurie, era pe lista celor reușiți. S-a decis: rămâne la Politehnică și începe anul preparator. Un an foarte greu, căci în primul rând, se pune accent pe matematică, fizică și chimie. Majoritatea băieții, câteva sute, iar fete doar cinci.

Nu se descurajează și învață fără răgaz, iar rezultatul este cu adevărat încurajator, luând toate examenele, situându-se printre puținii integraliști, chiar dacă profesorii s-au dovedit a fi deosebit de exigenți. Pentru cele 13 locuri de specialitate, se prezintă 130 de candidați (10 pe loc). Ce succes răsunător, căci a reușit și este prima studentă la Facultatea de Silvicultură. Imediat însă, bucuria i se umbrește, căci decanul facultății, prof. dr. Vintilă Stinghe, o povățuiește că e mai bine să urmeze Facultatea de Chimie Industrială, spunându-i: O să- ți fie greu la Silvicultură, asta nu e o meserie pentru o femeie!.

La care chiar dacă Aurora îi răspunde că are o pădure acasă la Oituz, că va merge acolo să aibă grijă de ea, l-a ascultat și s-a înscris la Chimie. Când a ajuns acasă, le-a povestit întâmplarea celor cinci frați, care au fost nemulțumiți cum a procedat și au trimis-o înapoi la București, pentru a renunța la Chimie și s-o mute din nou la Silvicultură. Decanul nu a mai insistat și a înscris-o la Silvicultură. Primul an de studenție, a fost un coșmar, suportând ostilitatea și mai apoi indiferența din partea băieților care refuzau să-i vorbească colegei lor, marginalizând-o, ignorând-o, căutând în permanență s-o convingă să renunțe și să se înscrie la o facultate pentru dudu și domnișoare. Mai târziu într-un interviu își amintea:

Doi ani nu mi-a vorbit colegul meu de bancă, ziceacănua ce să discute cuofată despre probleme care sunt ale bărbaților. Atunci, prejudecățile se manifestau foarte puternic și printre intelectuali (...).

Cu timpul, dovedindu-și seriozitatea și pregătirea impecabile, trecând toate examenele fără poticniri, studenții au început a o considera colega lor. De acum influența ostilă a decanului Vintilă Stinghe, căruia nu i-a plăcut prezența unei femei la Silvicultură, a fost complet anihilată.

Încă înainte de absolvirea facultății, îl cunoaște pe inginerul bănățean, Carol Gruescu, chimist militar, de care s-a atașat, simțindu-l ca pe un om care înțelege și care s-a dovedit demn de încrederea și iubirea sa. Au hotărât să se căsătorească și au făcut o nuntă ca-n povești la Oituz, unde au fost cununați de preotul Ioan Tudorache (bunicul binecunoscutei artiste Olga Tudorache).

Își amintea cu emoție de inegalabilul profesor Marin Drăcea, părintele silviculturii românești, cum îl caracteriza dânsa, continuând nostalgic: Vorbea cu atâta convingere despre păduri, știa atât de multe încât, la sfârșitul orei, pe lângă faptul că plecai cu lecția învățată, erai hotărât să nu abandonezi niciodată pădurea.

Fiind de acum inginer silvic, diplomat, își începe activitatea în profesia atât de mult dorită, la 1 decembrie 1938, când este încadrată la Serviciul pentru Cultura Pădurilor, din cadrul Casei Pădurilor Statului (CAPS). Timp de 35 de ani s-a dăruit fără rezerve profesiei, atât de mult îndrăgite, făcându-și simțită contribuția pretutindeni și se implica cu multă pasiune și dăruire. Dacă începutul exercitării profesiei este plin de speranțe, forțele obscure ale rivalității și urii, pregăteau începerea celui de-al Doilea Război Mondial.

Administrația CAPS-ului, pentru a fi oarecum în siguranță, se refugiază la Lugoj, pe plaiurile bănățene ale soțului ei. Aici, sub coordonare și îndrumarea lucrărilor, se realizează primele lucrări de teren din viața sa. Pornind cu un entuziasm fără opreliști, înființează o pepinieră pentru arbuștii destinați împăduririi unei poieni situate la liziera pădurii existente, pe o suprafață de 80 ha. Această nouă suprafață împădurită, este cunoscută și astăzi sub numele de Pădurea Gruiasca. Prin anul 1937, la poalele Munților Făgăraș, s-a construit o fabrică chimică.

Cum era și normal, pentru amplasarea ei a fost necesară o defrișare a pădurii, acțiune care a afectat zona. De aceea la propunerea sa, se întocmește un plan de împădurire, realizat de un colectiv din care făcea parte, având un rol coordonator, decisiv și atât de benefic, pentru întreaga zonă. Acesta este unul din primele planuri de împădurire națională din România. Cel mai important plan după unele surse, este considerat însă cel destinat lucrărilor de combatere avio- chimică a dăunătorilor din pădurile infestate din jurul Bucureștiului. Aceste lucrări au fost realizate ca urmare a unui important plan de împădurire națională, stabilit pentru o suprafață de 100.000 ha.

A practicat meseria de silvicultor cu dăruire și pasiune nemaîntâlnite, timp de 35 de ani, între

1938-1973, fiind autoarea a numeroase inovații care s-au aplicat benefic, în cadrul lucrărilor de mecanizare pentru care a publicat mai multe articole în Revista Pădurilor. Nu cunoaștem date foarte bine și motivul pentru care a fost pensionată la doar 59 de ani (?), dar așa cum mărturisea, în iulie 2004, jurnalista și scriitoarea Nina Marcu, doamna pădurii românești (cum au numit-o colegii), la 90 de ani, duce o viață nu lipsită de peripeții: „Pe Aurora Gruescu n-am cunoscut-o la vreo ședință a silvicultorilor români, unde se vorbește despre împăduriri, tăieri, marcări de arbori ci la Salonul Umorului Românesc, eveniment organizat la Casa Memorială Cezar Petrescu din Bușteni. Înconjurată cu dragoste, respect și veselie de către cei prezenți mi-a mărturisit”:

<<După ce m-am pensionat, am fost tulburată și nedumerită. Ce să fac cu atâta timp? Ce să fac departe de pădurea lângă care am trăit în permanență până atunci? Locuisem și în București, (...) dar nu participasem la spectacole de operă, nu citisem cât aș fi vrut, nu călătorisem așa cum mi-ar fi plăcut și mi-aș fi dorit. Și nici de fiul meu, Mircea, deși i-am dat tot ce ar fi putut să vrea un copil (...). L-am frustrat, din prea mare și prea multă dragoste pentru pădure, de alintări, de mângâieri, din timpul pe care ar fi trebuit să-l petrec lângă el. Când m-am pensionat, în 1973, era prea târziu pentru astfel de lucruri (...) m-am dedicat nepotului meu Radu, cu care am fost și sunt foarte bună prietenă. Cu el am făcut excursii, i-am insuflat dragostea pentru pădure (...), am fost împreună la spectacolele pe care nu le văzusem înainte (...). Așa se face că am ajuns să prețuiesc și alte lucruri (...). Uit că am atâția ani! Nouăzeci! (...) parcă ieri eram copil la Oituz! >>.

Pentru a o cunoaște mai bine pe această doamnă care s-a dedicat, luptând, pentru ocrotirea pădurilor din țara noastră, am parcurs și am înțeles-o mai bine, cartea Legământ cu taina codrilor, apărută în 2001, la Editura Comandor, la Constanța, având ca autor pe Rodica Simionescu. În câteva rânduri autoarea consemnează: (...) în 1990, când a fost reînființată Societatea Progresul Silvic la îndemnul Domnului prof. dr. ing. Victor Giurgiu, președintele Societății și a domnului ing. dr. Cristian Stoiculescu vicepreședinte al Societății, doamna Gruescu a fost rugată să scrie celor mai importante instituții de învățământ silvic din Italia, Franța, Germania, Rusia, Statele Unite, Elveția, Austria pentru a verifica dacă într-adevăr este prima femeie inginer silvic din lume. S-au primit răspunsuri în sensul că nu se cunoaște vreo absolventă a acestei facultăți înainte de 1938.

Iată deci cum această femeie și-a realizat visul copilăriei, printr-un legământ cu taina codrilor, suferind cu tot sufletul atunci când pădurile se degradau. În acest context, al realităților din ziua de azi, când pădurile sunt prădate sălbatic, nu mai există nimeni asemenea cu cea care a fost Aurora Gruescu.

La 16 februarie 2000, a primit o scrisoare din partea vicepreședintelui Societății Progresul Silvic, dr. ing. Cristian Stoicescu, prin care era înștiințată că într-adevăr este prima femeie inginer silvic din România și din întreaga lume.

Activitatea sa profesională o putem urmări etapizat astfel: 1938-1948, inginer silvic și subinspector silvic la Casa Autonomă a Pădurilor Statului; 1948-1949, șef serviciu la Ministerul Silviculturii; 1949-1963, șef serviciu la Direcțiile Silvice Făgăraș și București; 1963-1967, șef serviciu la Administrația Parcurilor Capitalei; 1967-1973, inginer cercetător principal la Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice București.

Pentru activitatea sa deosebită, Aurora Gruescu, a fost recompensată (mai mult onorific), începând cu anul 1956, 1958 și 1964 de către Ministerul Silviculturii, cu Diplome de Onoare; a fost primită ca Membră de Onoare a Societății Progresul Silvic, filiala Prahova, în 1992; a Asociației Generale a Inginerilor din România în 1993; a Asociației Femeilor cu Diplomă Universitară din România în 1996; Diplomă de Onoare din partea Ministerului Apei, Pădurilor și Protecției Mediului în 1996; nominalizată de The American Biographical Institute, ca Personalitate a Anului 1997 și i se acordă titlul de Cetățean de Onoare al orașului Bușteni, județul Prahova în ziua de 10 mai 2004, când primarul orașului i-a înmănat această diplomă cu ocazia împlinirii vârstei de 90 de ani de viață.

Rodica Simionescu, consemnează în cartea dedicată Aurorei: Cu ani în urmă, pădurea era pentru oameni loc sfânt, loc de taină (...). Natura este dumnezeire și omul nu are voie să o distrugă (...). Este atât de simplu să ucizi arbori, dar este atât de greu să crești cu o pădure. Acum, oamenii nu fac decât să distrugă (...). E o inconștiență, e o crimă și eu un păcat. Vom fi pedepsiți.

Prof. Univ.Dr. Gheorghe Țiclete

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*